

Davening for His Arrival

לע״נ הרה״ח הרה״ת ר' **שלום דובער** בן הרה״ח הרה״ת ר' **חיים משה** ע״ה נלב״ע **ד' סיון ה'תשע״ה**

נדפס ע"י הרה"ת ר' י**וסף יצחק** וזוגתו מרת **חנה שרה** ומשפחתם שיחיו אלפרוביץ At the farbrengen of Zayin Mar-Cheshvan 5746, the Rebbe dedicated a *sicha*, as he usually would, to discuss the daily *shiur* in Rambam:

DAVENING WHILE LEARNING

In *Hilchos Parah Adumah*, the Rambam concludes the third *perek* with the following paragraph:

וְתַשַּׁע פָּרוֹת אֲדֻמּוֹת נַעֲשׂוּ מִשְׁנִצְּטַוּוּ בְּמִצְוָה זוֹ עֵד שֶׁחָרֵב הַבַּיִת בַּשְׁנִיָּה. רִאשׁוֹנָה עָשָׂה משָׁה רַבֵּנוּ. שְׁנִיֶּה עָשָׂה עֶזְרָא. וְשָׁבַע מֵעֶזְרָא עַד חְרְבַן הַבַּיִת. וְהָעֵשִׂירִית יַעֵשָּׁה הַמָּלָךּ הַמָּשִׁית מְהָרָה יִגָּלֶה אָמֵן כַן יְהִי רְצוֹן:

"From when the mitzvah [of *parah adumah*] was given until the destruction of the second *Beis Hamikdash*, nine *paros* were brought—one by Moshe Rabbeinu, the second by Ezra, and another seven from after Ezra until the *churban*. The tenth one will be brought by Melech Hamoshiach, may he speedily be revealed. אמן כן יהי רצון—Amen, may this be [Hashem's] will."

Question:

The Rambam's stated goal is to collate all parts of *halacha* into one *sefer*, which explains why he has a section on *parah adumah*, despite the fact that in *golus* we don't have the opportunity to bring *korbanos*. However, as a *sefer* of pure *halacha*, this last piece seems out of place. What practical and halachic implications do these details have?

The main section—the amount of *paros* in the past—may be there to lead up to the fact that Moshiach will bring a *parah adumah*.

Once he mentioned Moshiach, by adding "may he speedily be revealed" the Rambam makes a tangential point, about the importance of hoping for, and expecting, Moshiach's imminent arrival every day.

- לך לך ה'תשמ"ו

ולא הבנהי בשלמא זה היינו אומרים שהקב"ה מברך את

The inclusion of the *tefilah*, requesting "May this be [Hashem's] will" in a sefer of halacha is more problematic.

The Rambam must be teaching us a further point in behavior: when mentioning Moshiach, not only must we emphasize our belief in his imminent arrival, we must also include a *tefilah*, asking Hashem to hasten Moshiach's coming. This is also why these extra words appear in Hilchos Parah Adumah, and not where you'd expect them-at the end of the entire compilation, in Hilchos Melachim. The Rambam "couldn't wait," and at the first opportunity, he wrote this halacha, in order to make this very point.1

EVERY SINGLE TIME?

After the Rebbe gave this explanation at a farbrengen, one of the bochurim² wrote a question on it in Oholei Torah's Kovetz Ha'oros Ubi'urim:

If mentioning-and requesting-Moshiach's coming every time he is mentioned is so important, why does the Rambam himself not add these words all the other times he talks about Moshiach (e.g. Hilchos

Teshuvah, and especially Hilchos Melachim)?3

ONCE PER DAVENING

At the farbrengen of Chof Mar-Cheshvan, the Rebbe addressed this question:

Each day while davening shmoneh esreh we say, "לישועתך קוינו כל היום—we await Your salvation the entire day." Now, according to that statement, why don't we actually mention לישועתך קוינו in each and every bracha, true to our pledge of awaiting salvation *all day*?

Obviously, we don't need to do this. By saying it once, the phrase is already applied to and included in all the other statements in this davening. When the next tefilah comes around, being that there has been a break in between, we again state that "we await Your salvation the entire day."

Similarly, the Rambam wrote a single, contiguous sefer with many halachos one after the other. Therefore,

השדות שאנפ"י שאינו יוור גשם מ"ם מוציאים פירותיהם כראני מנכי שהקב"ה נותן שכר ליהודי אחרון שנישראל שנלה לרגל שלא ירד נסם עליו, ניתא, אבל עכסיו שאנו אומרים שרק מכני שזה יזיק ל"אחרון שנישראל" לא שואלים גשם א"כ אותו אחרון שבישראל קצמו רוצה שירד גשס א, מסני שרה שלו שבריך גשם ב, מסני השדות של כל ישראל שלא וריום רחוק כ"כ ואדרכה מצד אהכת ישראל שלו ניהא לי שורד גשם עליו מסני שלכל היהודים האתרים יהי' נשם בשדותיהם. א' מאנ"ש .*.3 1*50113 -בהתוועדות דליל ז' מר השון ש.ד. נתבאר בההוראה משיקור רמב"ם היומי (פ"ב מאל" פרה ארומה) כותב הרמב"ם בסוף הסרק: "מתרה ינלה אבי"ץ", ונתבאר – שההוראה מזה: מכיון שפפר הרמב"ס הוא ססר הלכות הלכות, ע<u>"כ בכל פעס</u> שמזכירים אודות משית צרקינו, צ"ל אכו"ר, רצ"ב - מדוע ברמב"ם גותא בשאר התקומות צרטיגו, צ"ל אכייר, וצ"ב - מדוע ברפב"ס גופא בשאר המקומו שמדבר גבי "משות" לא מזכיר לשון זה "אכי"ר", וכגון בפ"ח מהל' הטובה, ובמיוחד בהל' מלכים בסומו ששם מדבר בארוכה ever int rete. **

הת' שאול משה אליסוב - 770 5"min -

י) נראה <u>רצער הגוף</u> של המהלך כדרך נוגע יותר מזה שהגשמים ירדו כמה ימים אח"כ על השדוה. **) אמ"ל ששם גומא מבואר כארוכה גודל המעלה דימות המשיח ואיך נהאוו לימות המשיח כו" וע"כ אין צורך לחזור ע"ד, משא"כ הכא, אכל אכתי יל"ע בשאר מקומות. navrice 1

having said

once that we are anxious for Moshiach to come right away, he doesn't need to repeat it again afterwards. As an example: when mentioning the name of a tzaddik who has already passed on, we add a phrase like נשמתו עדן, or זכותו יגן עלינו, and the like. But when mentioning his name a few times in one letter or in one speech, one need not repeat the phrase each and every time. One mention suffices for each letter or speech (as we have observed in the conduct of our Rabbeim).⁴ **1**

- 2 Hatomim Shaul Moshe Elituv
- Kovetz Ha'oros Ubi'urim #308 3
- 4 Hisvaaduyos ibid. P. 570

Hisvaaduyos 5746 vol. 1 p. 535 1.